

621, 9, 110

Rant. - Sk.

111. 54
111. 54
(111)

Pig-Spejel

110:4:13(R.S)

Wår tids

P i g o r s

hemliga bedrifter.

Skildring efter naturen.

SEDERHOLM, 1826,
tryckt i Wennlundsska Boktryckeriet.

STOCKHOLMS
* Stads Bibliotek *

WERNERSKA
SAMLINGARNA

Pigan Karin och Jungfru Lisett stå på Jerntorget inbegripna i handel med landtsfolket. Kl. är 8 på morgonen. Karin, tarfligt klädd, håller på att köpa en kappe potates; Lisett, i bombasins-klädning, tygskångor, engelska strumpor, präktiga silkes-schaletter på hufvud och hals, samt med ridikyl i handen, står wid en bondkärra och frågar priset på kycklingar. Efter några minuter har Karin afslutat sin handel, och beger sig på hemvägen. Olyckligtwis råkar hon att med sin korg stöta på den granna Lisett, som hastigt wänder sig om och kastar på henne en förtörnad blick, men hejdar sig genast, då hon i flickan igenkänner ett bekant ansigte. Hon ropar hastigt: Karin, känner du inte igen mig?

Karin. Nå hur i all werlden har hon blitt så grann?

Lisett. Derpå kan jag nu inte swara. — Hur mår din mor i Barktuna?

Karin. Inte annat jag wet än wäl; jag har inte på åtta dagar hört något från henne; men då war hon här, för att höra efter om jag skulle bli qwar i min tjenst.

Lisett. Hos hwem tjenar du?

Karin. Hos Skomakar Sölström wid Gröna Gatan.

Lisett. Nå du flyttar wäl.

Karin. Nej; det har jag inte tänkt.

Lisett. Men det måste wara bra tråkigt att tjena hos sådant folk. Förmodligen mycket släp och grof mat.

Karin. Å jag kan just inte säga: wid arbete är jag wan, och mat får jag tillräckligt, om just inte af det fräsligaste slaget; också är min husbonde och min matmor mycket beskedliga menniskor — Adjo, Lisett!

Lisett. Nej, wänta! — Kan du någon, som
 alle ha lust att ta emot ett ammbarn?

Karin. Det tror jag, min mor skulle kunna göra,
 ty min lilla bror hade dött förut förrän hon var
 sitta inne i stån, och hon önskade just då få emottaga
 något spädt barn till uppamning. — Men hwem råder
 om det barnet?

Lisett. Det skall du få weta, när du kan säkert
 säga mig, om din mor är hågad för saken. När kan
 jag få bestämdt svar derpå?

Karin. Om Lördag kommer min mor åter in,
 och då kunna wi råkas wid Munkbrohamnen.

Lisett. Nå göra! — Aldi, Karin! (Går.)

Karin. Aldi! — (För sig själv) Det war hin
 att vara grann! Men redan så blef och ful, och war
 ännu i fjol en så wacker flicka. Ja ja; man klar sig
 wäl inte så grann med bara lönen heller, will jag tro.
 (Hon skyndar bort).

2.

Klockan 7 på aftonen. Lisett sitter på en bänk
 wid Carl XIII:s torg, språkande med en annan Jung-
 fru, Carolina. Begge äro högst gentilt och lätt kladda.

Lina. Tänk, hwad de låta wänta på sig också!

Lisett. Å de komma wäl snart, bara det blir
 litet kummare. Låt oss emellertid gå lite omkring i
 alleerna. (De stiga upp ifrån bänken, och spatsera af och
 ann i gångarna, hwarunder de fortsätta sitt samtal.)

Lina. Hur kom du från tjensten hos Fröken
 Rosenbrand?

Lisett. Jo, det må du tro är en lång och der-
 till rätt förtretlig historia. För att ge dig ett tydligt
 begrepp derom, måste jag berätta dig mina öden, ända
 från det jag för tu år sedan lemnade landet. Jag
 kom först i tjenst hos en handtwerkare, men der fann
 jag mig inte länge, ty jag måste bära wed och watten,
 wänta, skura och Gud wet allt hwad. Efter första

halfåret flyttade jag till Fru Knipstjert, som höll nå-
 ring nära Skeppsbron, och der blef jag bekant med
 många wackra gofkar, i synnerhet med en rast sjöman,
 som dumt nog lagade så att jag blef alltför fet. Emed-
 lertid hade jag god förtjenst på det stället, och fastän
 jag gaf min surrande gofke hederliga fyrkar, hade jag
 ändå nog mycket öfwer af hwad jag fick från andra,
 att jag kunde lägga mig till en hyggelig garderob. Se-
 dan jag varit hos Fru Knipstjert ett helt år, antog
 jag kondition såsom Kammarpiga hos Fröken Rosen-
 brand. Här hände mig många förtretligheter, hwaraf
 jag blott will omnämna några. Den raske Kristian
 hade varit ute till sjös på en liten resa åt London;
 wid hemkomsten träffade han mig icke mera på sjö-
 mansnobis, men frågade opp mig och gjorde mig helt
 dristigt en visit. Lyckan wille, att min Fröken blef
 honom warse i min kammare, och dertill måste jag af
 henne uppbara en skarp lera och lofwa att aldrig mera
 emottaga min tjäriga kurtisör. Kort dertill kom den
 fatala kärngen, åt hwilken jag öfwerlemnade min unge
 till uppamning, och öfwerhopade mig med owett, för
 det jag inte så alldeles ordentligt betalt henne weckpen-
 ningen; det led nu på siette weckan och hon wille nöd-
 wändigt ha fontanter. Jag sökte wäl stilla henne med
 löfte att genast påföljande dag lemna henne pengar,
 som jag emellertid skulle söka att få låna mig, — ty
 drickspengar wankades inte hos Fröken, och min kassa
 war snart låns, sedan jag då och då understödt en besed-
 lig Kammararegesäll, som emellanåt gjorde mig några
 små tjenester, — men den fördömda markattan låt icke
 affpisa sig med sagra ord, utan började larma och wäs-
 nas, så att min matmor slutligen fick höra det och kom
 in till mig. Detta ådrog mig en skarp lera och hotelse
 att bli bortförd, om jag åter på något sätt skulle förgä
 mig. För att bestrida kostnaderna för barnets underhåll,
 måste jag emellertid se mig om efter någon extra förtjenst,
 och lyckan war mig så wida blid, att Baron von Zupp-

stein. som redan länge umgåtts i Frökens hus och war hennes ödmjuka tillbedjare, kastade sina ögon på mig, och ansåg mig wärdig att roa honom en och annan stund, då han icke behöfde roa den mankåra Fröken. En wacker dag war min matmoder borttjuden i en societé, och nu trodde Baron sig kunna helt ostördt få konversera med mig. Lyckan fogade det nu så, att Fruen i huset, dit min matmor war inviterad, blef hastigt sjuk, och Fröken, som ej kan med sjuka, återwände genast hem. Här fann hon sin Baron och mig i en alltför förtrolig ställning i hennes egen kammare, och följden deraf blef, att jag måste genast packa mig min wäg.

Lina. Det gick, minsann, rätt hastigt!

Lisett. Ja, jag måste bort, redan samma qväll. Lyckligtwis war min kassa nu åter icke alldeles tom; jag gick till Fru Knipstjert, fick logera hos henne ett par dagar, och kom sedan till Traktörskan Bums, hos hwilken jag ännu för syns skull står i tjenst. — Men hwad hin gör Sekter Sjåderspets, som inte kommer?

Lina. Ja! Och Bokhållar Pantelin, som stånde mig hit kl. half 7?

Lisett. Bor du ännu qwar uppe i Skinnarwiken?

Lina. Nej, sy f—n; Jag har hyrt mig en propper kammare, nästan midt i stan, och der kan jag när som helst ta emot mina kunder.

Lisett. Inte kan du der ha med dig barnet, som du fick, då du tjente hos Snickarns, snedt emot Fru Knipstjert?

Lina. Nej, det är nu på landet, hos en gammal gumma, som proppar wälling i flickan, så att hon är tjock och trind som en roska.

Lisett. Det är likwäl en fatal sak, att man inte kan få njuta lifwet på ett lätt och behagligt maner, utan att erhålla dylika suvenirer, som minsann fösta hederliga slantar att uppföda.

Lina. Ja, du har rätt; jag är ändå så lycklig, ätt jag inte behöfwer sjelf betala för mitt kråk.

Lisett. Hwem då? Inte kan wäl den rödblommiga lakejen, som du sade war far till ungen, betala något för henne?

Lina. Nej, långt derifrån; men ser du, jag war så slug, att jag under samma tid formerade bekantskap — så kallas det ju i den förnåma och fina werlden — med en gammal enkling, som, af dumbhet eller fåfånga, Gud wet hwilketdera, utan swårighet påtog sig faderskapet. — Men ack, se der komma våra herrar. Låt oss stillas åt, så att samspråket må bli förtroligare. Adjo så länge!

Lisett nickar och skyndar emot Sekter Sjåderspets, medan Lina sätter sig på en bänk, och der inväntar Bokhållaren. Efter en kort stund aflågsna sig båda paren, hwart åt sitt håll, från torget.

3.

Ett Kommissionskontor, der föreståndarinnan, Mamsjell Winkel, tillika håller lämbibliotek och pension för unga flickor, som lära sig att sy fruntimmershattar, negligéer och dylikt. Klockan är 8 f. m. Flera tjänstfölkande samla sig i förstugan, och wänta der tills Mamsjell Winkel åt gårdsvidan utsläppt Löjtnant Blirtnas, som aflagt ett något sent aftonbesök eller en något tidig morgon-visit hos en af Mamsjells unga elever. Ändtligen öppnas dörren åt portgången, och nu inströmma de tjänstbegiriga personerna, och uppställa sig framför Mamsjells framk. Denna frågar: Är Jungfru Karin Dunder här? En röst svarar: Ja, Mamsjell! Är det någon tjänst för mig?

Mamsjell Winkel. Jo, nu har jag en; men det war rasande swårt att få någon på hennes dåliga betyg: ingen rekommendation, intet intyg om kunnighet i något slags fruntimmersslöjd, om flit och god wilja, och ingen orlofsedel på längre än ett halft år!

Karin Dunder. Ja, det tror jag, när man är nog olycklig att råka ut för sådant husbondfolk som jag hittills haft. Hvad är det nu för condition ledig?

Mamsell Winkel. Ladugårdspigtjänst hos en affedad soldat, numera så kallad fogubbe.

K. Dunder. Nå willkoren?

Mams. Winkel. Hon skall hushålla för gubben och tre kor, samt bära mjölken omkring i staden, och derföre får hon fri mat och husrum.

K. Dunder. In lön då?

Mams. Winkel. Hur kan hon fråga efter lön med sina betyg? Nog måtte hon, som ser temligen hyggelig ut, kunna skaffa sig tillräcklig förtjänst på mjölkbårningen. Se bara på första delen af våra mjölkpigor, huru gentila de äro, och likväl få de ingen lön.

K. Dunder. Nå wäl! Jag skall då försöka: ett halft år är ingen ewighet. (Går.)

Mams. Winkel. Albertine Löfberg! Är hon här? En gentilt klädd jungfru tränger sig fram genom hopen, och svarar: Ja, Mamsell!

Mams. Winkel (halvt hyskande). Jag har genomsett hennes betyg: har hon lust att ta tjänst hos mig?

Albertine (äfwenledes sakta): Det kommer der på an; hvad skall jag uträtta?

Mams. Winkel. Å, det blir en lätt tjänst. Jag har några Herrar, som ibland helpa på oss, för att låna böcker ur vårt lämbibliotek. Förstår hon?

Albertine. Å ja. Nå göra!

Mams. Winkel. Kom då igen i eftermiddag, när jag är mera ledig, så få wi ytterligare talas wid. (Albertine niger och går.)

En annan flicka stiger fram och frågar Mamselln om sin affär.

Mams.

Mams. Winkel. Brita Duns! Icke så?

Brita. Riktigt! Jag war i går till det stället, dit Mamsell lemnat mig adressen, men jag kunde inte ta emot tjänsten. Hvad tycker Mamsell? Som Huspiga uti fyra personers hushåll skulle jag bära med och watten två hela trappor upp, deltaga med köksan i tvätten, utan hjälpustru ensam skura alla rummen, bara fyrti riksdalers årlig lön, och ingen egen kammar; det war ju alldeles orimligt. Nu får jag be Mamsell skaffa mig städning för en medelålders unge Karl eller yngre enkling, eller också uppafning för re-sande.

Mams. Winkel. Jag skall bjuda till. Sverenskommelsen of emellan icke till förglömmande.

Brita. Ju indrägtigare tjänst, desto större wergällning för beswäret! Udjd, Mamsell! (Brita går, och med henne de öfriga tjänstfölkande, för hwilka inga platser funnits lediga).

4.

En träbyggnad på söder, nära Fatbursholmen. I en liten kammar med dåliga möbler och innanrede sitter en kårng wid ett rankigt bord med en kaffepanna, några par spruckna koppar samt ett par smutsiga kortlekar framför sig. Den gamlas näsa strålar af karbunklar, håret slänger wildt omkring arlarna, fingrarna blänka af guldringar, medan kroppen är hölj i de stenaste slarfwor, och undan den gråbruna luggen framsticka ett par gnistrande uggleögon. Det klappar på dörren. Kårngen ropar: "Hvem är der!" — Utanfö-re svaras: "Bekanta; war god och låt opp, Fru Qwastberg!" — Dörren öppnas, och trenne jungfrur inträda.

Jungfru Lotta Kurtis. God dag, bästa Fru Qwastberg, hur står det till?

Kårngen. Å jo, så der; men det är fästigt ondt om pengar

Lotta. Ja det är sant: förtjensten är knapp nu för tiden. Herrarne roa sig mera med spel, ordnar, lustfarter på sjön, jagt och dyligt, än med hyggliga sällskaps sällskap. — Jag har nu tagit med mig två af mina bekanta, Stawa Frimodig och Nora Munterström, som önska rådfråga Fruen i wisa saker. — Men först och främst får jag tacka Fruen för det sista.

Kärngen. Lyckades det?

Lotta. Ja, som Fruen sade, så gjorde jag. Här har Fruen som ett litet prof af min erkänsla (hon räcker henne penningar).

Kärngen. Tack, kära jungfru! Håll nu bara fint i med den token, så tar han henne nog snart ur tjensten, byr egna rum åt henne, och gör henne till Mamsell. Se då kan hon äfwen ha en hederlig biförtjenst. — Men de andra Jungfrurna?

Stawa Frimodig. Jag önskade, Fruen wille säga mig, när min fästman kommer hem från sin resa.

Kärngen. Är han långt borta?

Stawa. Jag wet ej hwar han är; men han reste ut till sjöns redan för ett år sedan.

Kärngen. Jungfrurna behagade sitta ner litet.

Alla taga plats, Kärngen står i kaffe och bjuder omkring. Sedan de druckit, tar hon Stawas kopp, wänder den flera gånger omkring, betraktar grumset och säger: Jungfruns fästman torde inte så snart komma igen.

Stawa (glad). Säger Fruen det?

Kärngen. Ja, bli inte ledsen därför.

Stawa. Nej, tvärtom —

Kärngen. Således, om han aldrig komme igen?

Stawa. Wore det mig ganska lårt. — Jag går wäl nu något snörd, men om ett par eller tre månader, så — — —

Kärngen. Ah, jag begriper. Ja, hon kan wara trygg: karln har drunknat.

Stawa. Nå det war ganska wäl gjordt af honom. Nu betalar jag gerna min kaffekopp tjugedubbelt.

Nora. Jag har en helt annan affär. Hwad tror Fruen det kan wara?

Kärngen. Låt se! (Hon lägger ut den ena kortleken på bordet, och sedan hon med den förehaft åtskilliga konst, säger hon:) Jungfrun har också en fästman.

Nora. Alldeles rätt! Men jag will, att han inte längre skall wara min fästman, utan gifta sig med mig.

Kärngen. Ja, jag ser, det lär ha samma skal som den andra jungfruns önskan att slippa sin. Men han nekade wäl inte.

Nora. För hin! Det skulle han wist göra, om han komme under fund med, att så wore.

Kärngen. Nå, Ni ä' wäl förtroligt bekanta med hwarann — förstå mig!

Nora. Det will han inte på.

Kärngen. Laga bara så, att han blir pirum, så går det nog.

Nora. Och sedan?

Kärngen. Ja sedan — är han naturligtwis den sannskyldige, och då blir nog giftermål utaf.

Nora. Tack för upplysningen. — (Till de andra jungfrurna) Gå wi nu, flickor.

Lotta och Stawa. Ja men. — Adjs Fru Qwastberg. (Flickorna gå åt hwar sitt håll).

5.

Klappbryggan wid Packartorgssjön. Pigorna Lena, Brita, Maja, Greta och Lowisa ligga i särskilda hoar och klappa kläder. Maja wänder sig till Lena med de orden: Hur länge har hon warit hos den der Kamrerns?

Lena. Inte längre än sedan i wäras, och inte tänker jag bli der längre än till nästa månad.

Maja. Det är ju han, som lånar ut pengar för judars räkning, och huggar sjelf till tredubbelt så stor procent?

Lena. Uja, deruti är han inte noga, men så mycket mera i hushållet. Tjenstfolket åtminstone måste slafwa och swälta. Om jag ändå sluppe att wara med wid den förtrefliga flyttningen?

Maja. Hwad skall han inte bo qwar wid Stenbuggriet?

Lena. Nej; i nästa månad flyttar han midtför Sjiska Paradiset. En bild af helwetet wore måhända en mera påsande skylt åt honom.

Greta. Hör Brita, ärnar du dig ut i morgon?

Brita. I morgon? Jassa, det är Söndag; ja, då är det min fridag.

Greta. Då följas wi åt i morgon afton, att se på Swearnas hemkomst.

Lovis. Jag följer med.

Greta. Är hon också ledig då?

Lovis. Ja, mitt Herrskap skall på Djurgårds-spektaklet.

Brita. Der war jag i onsdags och såg Rochus Wumpnickel. Kors hwad det är för en tokrolig pjes!

Greta. Ja, han ser alltför besatt ut i fruns timmerskläder.

Lovis. Un när han kommer inridande på bo-rican då?

Greta. Och när han slåss med Doktorerna sen!

Lena (till Maja). Den som hade sådan frihet som de der slickorna: de få ofta roa sig; men jag stackars f--n slipper aldrig ut.

Maja. Inte jag heller. Men jag hoppas, det blir wäl bättre.

Lena. Skall hon då också flytta?

Maja. Nej; jag skall gifta mig med en volon-tär, och ståda för ett par herrar.

Lena. Jag skall komma till en Fru, som hyr

ut rum åt resande: nog tror jag der blir förtjenst, men ledighet, det blir en annan fråga.

Maja. Får hon nu inte gå i kyrkan heller?

Lena. U, jo; det nefas mig inte.

Maja. Kom då i morgon till mig, i stället att gå till kyrkan; jag skall gömma kaffe åt henne.

Lena. Ja men; jag skall bjuda igen, när jag kom-mer i min nya tjenst. (Ulla fortsätta åter klappningen; efter slutadt arbete wandrar den ena efter den andra hem till sitt).

6.

Ett fdel i ett litet borgarehus. Frun efterser något i skafferiet, medan Pigan Ulla rensköljer några glas och tekoppar. Krts! ligger ett glas i golfwet.

Matmodern. Nu åter något sönderslaget! Det är ju försträckligt!

Ulla. Ja, än sen då? Jag kan wäl inte mer än betala det?

Matmodern. Werkligen! Jag tycker, jungfrun kunde bättre behöfwa ett helt linne på kroppen.

Ulla. Det rör wäl ingen ann' än mig, will jag tro. Jag är så snygg som någon ann'.

Matmodern. U ja, utanpå, med de kläder jag skänkt dig, eller dem du lånar än här, än der.

Ulla. Med den knappa lönen kan jag inte lägga mig till mera.

Matmodern. Un ditt förb. Känk då? När skall man slippa se den långa holmkarln sinka omkring i wråarna här?

Ulla. Hans påhelsningar böra intet förtryta Frun, ty wi äro fdeloswade och skola wiga oss fram-veles.

Matmodern. För tusan! Du blir en grann-dam då!

Ulla. Ja ja men, det kan nog hända; jag kan bli wättersta för ett kompani och komma att bo i kasernen.

Matmodern. Lycka till, lycka till! Kom bara inte med några tiggaringar till mig sedan.

Ulla. Jag skulle ju gå bort; hwart war det?

Matmodern. Om jag släpper ut dig, kommer du wäl inte tillbaka på ett par timmar igen.

Ulla. Att jag inte kan springa, rår jag inte för; mitt tunga bröst —

Matmodern. Har du inte för dygdens skull. — Gör nu dittarna ifrån dig, och kom sedan in, så will jag säga dig hwart du skall gå. (Beger sig in i rummen.)

Ulla (ensam.) Kantänka, hwad det war farligt också! Att så sönder ett lappris glas! Och Fruen sjelf war inte för så fastligt längesen bara Kastrulls-kommandant hos Traktörskan på Hwita Swan! Hon borde komma ihåg, att hon då inte war ens hwad jag är nu, och borde wara litet mindre snåsig och wresig. Det är ändå rätt wäl, att jag blef uppsagd; jag skulle omöjligen hårdat ut här ett halft år till, och fastän något giftermål inte så snart lär bli af, och det nu inte är mer än tre weckor till flyttningen, utan att jag har någon tjänst på förslag, så får jag nog defförinnan. Jag behöfwer bara sätta in i Dagbladet en annons, att en ung, anständig, hyggelig flicka åstundar städning för några unga, hederliga herrar, helst resande, så får jag säkerligen genast kondition. — Men jag skall wäl in till den heran, att höra hwart hon årnade sticka mig. (Sätter kopparna och glaset på en tebricka, och går med dem in i sin matmors rum).

Förteckning på Nya Historier, Wisor och Sægor, som säljas i parti och minut uti Tryckeriboden wid Tyska Brunn, huset No 3, N:o. Cygnus. Priset är 4 β. Bko. arket, men i parti lemnas rabatt.

Röfware-Brudgummen — Tomtegubbarne, eller trenne lustiga Historier innehållande: Om en Skomakare, hwars arbete Tomtarne gjorde; om en Piga, som stod fadder hos dem; om en hustru, hwars barn blifwit bortbott. — De sju Dwergarne och den talande Spegeln, eller Historia om Prinsessan Snöhwit, som fyra gånger undkom döden och slutligen blef förmäld med en Konungs son. — Bord duka dig, Guldasnan och kappen i säcken, eller Historia om en Skräddare, som hade tre söner, af hwilka den ena blef Snickare, den andra Mjölnare och den tredje Swarfware, hwilka gjorde en otrolig lycka. — Hin Ondes tre Guldhår, eller Historia om en Gofe, som föddes med segerhuswa och genomgick många öden både här i werlden och i underjorden, jemte en lustig berättelse om den Hoka Greta, som hushållade för en ungfark. — Sex komma nog igenom werlden, eller en mycket lustig Historia om en Soldat, den starka Mannen, Blåfaren, Jägaren, Löparen och Mannen; med Hatten. — Guldsägeln eller Riddaren på Råfwen samt en ny och mycket lustig Historia om Råfwens Enka. — En högst märkwärdig och sannfärdig berättelse om en Handwerks-Gesäll, som på sin wandring föll i Holländska Wärfwares händer, blef bortförd till Turket och tillbragte der 10 år i ett ömkligt slafweri; samt Historia om den trogna Hunden. — Konung Hackspil eller Smekmanaden. — Enbusten, en mycket märkwärdig Historia om en Gofe, hwars fader blef bedragen att uppåta honom, hwarefter benen förwandlades till en fågel, jemte en Dryckes-Wisa för Gubbar. — De tre små Männerna i Skogen, eller den elaka Styfmodren. — Flickan utan hån-

der, eller den Onde fick intet den gången. — Den
ryktbare Swenska Stortjuswen Jacob Guntlacks Lef=
wernesbeskrifning, efter hans egna anteckningar, jem=
förde med Publiska Rättegångshandlingar rörande ho=
nom, m. fl.

Wisor.

Ja, werlden är en stor orchester. Med ingen på
jorden will jagaren byta. Wi bundit hop din bröllops=
frans. När en älsling återsyns. Lilla Lisa jemt war
fången. Af alla fångor ack! ändå. Jag stod för spe=
geln för att kamma. Ack Robert! grym är skillnans
smärta. Hwad den är säll, som i sin egen hydda.
Sommar-Sång: Skön som ungdomen Naturen. Kom
ur walsen, kom på tå. Lärde med fåfång kunskap
blänka. Ensam gick jag wid en blomstrande häck.
Djupt i hafwet på Demantehällen. Wid wägen af
den krökta ström. Ungling skall jag allt för dig för=
saka. Dödgråfware-Sång: Ingen, ingen hwila. Skrid=
sko-Wisa: Hur glad och lustig är vår fart. En gång
såd' Frans till Clara. Jag ägde dig och lifwet ägde
wärde. Swearne. Till den hemkomne: Skynda, kom
att i min famn. Den tiden war lycklig, hwad minne.
Lil en fjäril, älskande det sköna. Du lemnar mig att
följa årans bana. Från hem med korsets fana. Den
Gud, som öfwerallt man dyrkar. Wid Skottens af=
lofande för Hennes Kongl. Höghet Kron-Prinseßans
lyckliga förlofning den 3 Maj 1826. Sju mycket
wackra Kärleks- och andra Wisor. Twenne nöjsamma
Sjömans-Wisor: den första: Skeppar Sjöskum, den
andra: Jag helsar dig fredliga slagga. Minnelse-Tal
öfwer den namnkunnige Poeten E. M. Bellman. Den
gamle Friaren. Den lilla Tiggarslickan. Min salig
Hustrus lefnad och hådanfärd. En oförsträckt Sjö=
mans Afskeds-Sång wid bes bortresa från fädernes=
landet.
